

MIMOŘÁDNÝ LIST

FARNÍHO SBORU ČESKOBRASTRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ V NOSISLAVI

Zveme na bohoslužby 17. května, které bychom po dvou měsících mohli snad už slavit společně. Nutné jsou roušky, v kostele bude dezinfekce i dost místa.

V úterý v 15.30 se sejdou mladší děti v Husově domě, v 16.30 starší tamtéž. Ve středu v 16 hodin bude příprava ke konfirmaci na faře (starší skupina). Ve středu v 18 hodin bude biblická půlhodina on-line. Probírána je kniha Rút. Ve čtvrtek v 16 hodin bude příprava ke konfirmaci na faře (mladší skupina).

Zveme na brigádu 16. května v osm hodin na úklid kostela a jeho okolí.

Na youtube kanálu, který se jmenuje ČCE Nosislav, naleznete archiv bohoslužeb, biblické pro děti, videa pro konfirmandy ad. Děkujeme Vladimíru Kendíkovi za natočení řady z nich.

Děkujeme za Vaše příspěvky do sbírek.

VZKAZY Z KARANTÉNY

z čísla 125: Konečně jsme se dočkali, blíží se naše setkávání při bohoslužbách. Víím, že to bylo nutné, ale chybí mi přítomnost Vás všech. Už mně došly i nápady na malování, tak nejvyšší čas začít normálně žít. Musím touto cestou moc poděkovat Ivě a panu faráři. Nejsem příznivcem sociálních sítí, využívám počítač k informacím a komunikaci s blízkými. To, co pro nás připravovali, je úžasné. Díky, díky. Na Vás všechny se těší Majka Bartušková

z čísla 317: „Až potud nám pomáhal Hospodin z milosti... pomůže i dále...“ EZ 550. Všechny Vás co nejsrdečněji zdravím a těším se, až budeme opět spolu. Moc mi chybíte. Děkuji za Mimořádný list a těším se na něj. V neděli odpoledne kontroluji poštovní schránku, abych si jej co nejdříve přečetla. Děkuji všem, kteří jakkoli pomáháte těm, kteří to potřebují. Zvláště děkuji všem pracovníkům v první linii, kteří zajišťují chod naší společnosti. „Odplatí jim Pán za všechny skutky jejich.“ (II. Timot. 4,14) Marta Zbořilová

ze Židlochovic: Zdravíme Vás ze Židlochovic, kde celá rodina pospolu trávíme dlouhé dny karantény. Někteří z nás čtyř velmi děkují Pánu Bohu, že nás zatím nepostihla ponorka a my si nelezeme na nervy víc než obvykle. Vydatně nám v tom pomáhá naše zahrada, kterou se snažíme zúrodnit, stavba kurníku a taky individuální i společné poznávací cyklojízdy. Děti s radostí uvítaly, že se zase mohou setkávat na konfirmační přípravě a na nábožku. Škola jim nechybí, kamarádi velmi. Přejeme Vám všem mnoho sil a Boží blízkost. A taky zapršet by sem tam mohlo. Tesařovi

Mocný Bože,

víc, než kdy jindy se ztrácíme. Ztrácíme se ve změti otázek, informací i možných cest.

Nevíme, co všechno jsme jako lidé zemi, kterou jsi nám svěřil do péče, způsobili. Kam až zašla naše touha vytěžit pro sebe maximum.

Nevíme, jestli budeme mít možnost své zažité zvyky a způsoby změnit.

Nevíme, kolik zbývá času jednomu každému z nás, natožpak kolik času zbývá vzduchu, který se dá dýchat, vodám, které se dají pít, rostlinám, které se dají jíst, ani živočichům, kteří byli stvořeni společně s námi.

Tváří v tvář křehkosti našich pečlivě vybudovaných systémů, které dokáže kousek obalené nukleové kyseliny během několika týdnů zbořit jako domeček z karet, vyznáváme, že věříme.

Věříme, že Ty, který jsi od počátku všeho, jsi s námi.

Věříme, že s Tebou není žádný kalich strastí hořký natolik, abychom se museli trást.

Věříme, že to Ty jsi Pánem nad životem i smrtí.

Dej Bože, abychom toto zastavení, způsobené koronavirovou krizí, dokázali využít k nápravě. Nápravě vztahů k Tobě, přírodě i svým bližním.

Pane, zůstaň s námi, i když se připozdívá.

modlitbu připravila Michaela Kubelová, 35 let, odborný pracovník v biomedicínském výzkumu (Farmakologický ústav, LF MUNI), Brno

<https://www.e-cirkev.cz/>

NÁVŠTĚVA

IVA KVĚTONOVÁ

Elkána odešel do svého domu do Rámy. A chlapec konal službu Hospodinu pod dohledem kněze Élího. Synové Élího byli ničemníci, neznali se k Hospodinu. Uplatňovali vůči lidu tento kněžský řád: Kdykoli někdo připravil obětní hod, přicházel kněžský mládenec s trojzubou vidlicí, právě když se maso vařilo. Vrazil ji do kotle nebo do hrnce, do kotlíku nebo do kotlíku nebo pekáče, a co vidlice zachytila, to si bral kněz pro sebe. Tak to dělávali všem z Izraele, kteří tam do Šíla přicházeli. Dokonce dříve než obrátili tuk v obětní dým, přicházel kněžský mládenec a říkal obětujícímu muži: "Dej knězi maso na pečení. Nepřijme od tebe maso vařené, ale syrové." Když mu ten člověk řekl: "Napřed se musí obrátit tuk v obětní dým, pak si vezmi, po čem toužíš", odpovídal: "Nikoli. Dej to hned. Nedáš-li, vezmu si to násilím." Hřích těch mládenců byl před Hospodinem nesmírně veliký, protože lidé znevažovali Hospodinovy obětní dary. Ale Samuel konal službu před Hospodinem, mládeneček přepásaný lněným efódem. Jeho matka mu dělávala malou pláštěnku a rok co rok mu ji přinášela, když putovala se svým mužem, aby obětovali výroční oběť. Élí žehnal Elkánovi a jeho manželce. Říkal: "Nechť tě Hospodin zahrne potomstvem z této ženy místo vyprošeného, který byl vyprošen pro Hospodina." Pak odcházeli domů. Hospodin navštívil Chanu a ta otěhotněla a porodila tři syny a dvě dcery. Mládeneček Samuel však vyrůstal při Hospodinu.

(1. Samuelova 2,11-21)

Přečtený příběh je především o nepovedených farářských dětech, synech kněze Élího. O do nebe volajícím hříchu proti Pánu Bohu, o vyžírání kotlů s obětními dary, o ničení důvěry v Boží věrnost a svádění božího lidu. A taky o tom, že uprostřed duchovní pustiny, uprostřed všeho protibožího už má Bůh zaděláno na záchrannou akci v mládenečku Samuelovi.

Chtěla bych však vaši pozornost zaměřit ještě na jeden důležitý příběh, který se tu odvíjí jakoby na okraji. Tichý a bolavý příběh Chany, který by

v záplavě dramatických událostí v chrámu mohl klidně zapadnout. Kterého by si nikdo nemusel všimnout.

Možná i vy prožíváte zrovna něco těžkého a máte pocit, že si o svých trápeních nemůžete dovolit mluvit, protože jsou přece nedůležité v porovnání s tím vším, co se děje kolem. S problémy ostatních lidí, společnosti, států, o kterých se všude mluví a píše.

Ale pro Pána Boha je důležitý každý jednotlivý lidský život. Proto smíme a máme mluvit i o vlastní karanténě, která trvá už řadu let, o nemoci, která se zase znovu přihlásila, o letitém suchu vztahů doma. Smíme prosit o pomoc, sílu, řešení.

Trápení se neměří na jednotky důležitosti a nad žádným z nich se nedá mávnout rukou, i když svět řeší zrovna své vlastní velké starosti. Bůh vstupuje i do našich nepatrných příběhů a přišel na návštěvu i do toho Chanina.

Když přijde Pán Bůh na návštěvu, naplní se štěstím celý dům. S jeho příchodem se totiž děje něco mimořádného, svátečního. Smutek se mění v radost, zoufalství v naději, prázdnota v plnost. A Pán Bůh chodí na návštěvy! Navštěvuje člověka, protože o něho má zájem, chce pomoci, někdy taky napomenout. Navštěvuje, protože jsme pro něho důležití a záleží mu na nás, má nás velmi rád.

Navštěvování je způsob, jak pečovat o vztah s druhým, jak ho rozvíjet. Je to zároveň výraz zájmu, blízkosti, snaha jít s někým kus cesty. Návštěva sejme tíhu samoty, aspoň na chvíli, provětrá zatuchlost myšlenek, dodá nové podněty, chuť, zkrátí čas, který se někdy nekonečně vleče.

Ale co nezvané návštěvy? Takové, bez kterých by se člověk dobře minul? Po kterých zůstane hořkost, zvýšený tlak? Třeba jste sami byli těmi, kdo na takovou návštěvu šel a věděl, že není zván ani vítán. Chce to někdy velkou odvahu, taky překonat bariéry, ostych, sám sebe. Nakonec snad ani taková návštěva nemusí být beze smyslu. Něco se může hnout, otevřít, posunout, nebo dokonce vyléčit.

Návštěvy jsou možná právě teď tím, co nám výrazně chybí. Zvláště těm, kteří žijí sami. Nebo těm, za kterými nikdo nesmí. Lidem v nemocnicích, v různých zařízeních. Vidět lidskou tvář, společně se zasmát, promluvit si. A nějakou dobu po jejím odchodu ještě cítit vůni a

z drobků na talíři vnímat, že u nás a s námi skutečně někdo byl, pil a jedl. (Dneska nikdo nepřijde, řekla mi před pár dny jedno ráno babička se stínem smutku.) Ano, někdy nikdo nechodí.

Hospodin navštívil Chanu. Ženu kdysi bezdětnou a teď už zase bez dítěte, bez svého chlapce Samuela. Ten vyrůstá v chrámu, je ho potřeba někde jinde a s Chanou se vídají jen jednou do roka, při každoroční pouti. To je vždycky svátek, tahle návštěva! Jenže pokaždé skončí a pak přijdou dny prázdné a smutné. Chana dobře ví, že Samuel je na správném místě, že je s Hospodinem. Ničeho nelituje. Jen...to prázdné.

Ten pocit zoufalé samoty, dny bez radosti, smyslu. Možná jste z těch, kteří takové dny taky zažívají, možná máte občas pocit, že i Bůh je daleko. Nemluví, nepřichází, nenavštěvuje, jakoby ani nebyl. A víra je v tu chvíli pořádně nalomená. Kdyby tak dal aspoň nějaké znamení, pořádně najevo, že je blízko. Kdyby...

Věřím, že Pán Bůh je s námi pořád. A přesto můžeme zažívat pocit hluboké opuštěnosti, tak jak ji zažíval Ježíš v Getsemane. O víru se musí někdy pořádně zápasit, stojí hodně sil a přemýšlení, taky pokory a trpělivosti.

Pán Bůh nakonec navštívil Chanu, byla důležitá. Změnil její úděl a dal jí velkou rodinu. Potěšil ji a naplnil její dům radostí a dětským výskáním. Její život má pokračování, má smysl, je naplněný. I její jméno o tom vypovídá. Chana znamená omilostněná Hospodinem. Omilostněná z poníženosti, z vyloučení, ze samoty, z pocitu vlastní neschopnosti, z beznaděje.

Pán Bůh chodí na návštěvy. Docela obyčejně a nejen v neděli. Zvoní u našich dveří, vstupuje nám do života, aby ho změnil a plnil dobrými věcmi. Možná ne tak často, jak bychom si přáli. Ale možná častěji než si dokážeme všimnout, uvědomit, rozpoznat. A když přijde, nemusí to být vždycky hned pohlázení. Někdy nám třeba řekne nejdřív něco pořádně od plic, to proto, aby nás zachránil od špatných rozhodnutí a toho, čím ubližujeme. Tak mu otvírejte a zveme ho dál.